

Sygn. akt II Ca 620/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski (spr.)
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera SSO Beata Grochulska
Protokolant	st. sekr. sąd. Anna Owczarska

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa małoletniego A. M. (1) reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową D. S. przeciwko M. M. (1)

o alimenty

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 16 czerwca 2015 roku, sygn. akt III RC 454/14

oddala obie apelacje i znosi między stronami koszty procesu za instancję odwoławczą.

Jarosław Gołębiowski

Dariusz Mizera Beata Grochulska

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 620/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w Bełchatowie po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 roku w Bełchatowie na rozprawie sprawy z powództwa małoletniego A. M. (1) reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową D. S. przeciwko M. M. (1) o alimenty:

- zasądził poczynając od 22 grudnia 2014r. alimenty od pozwanego M. M. (1) na rzecz małoletniego powoda A. M. (1) w kwocie po 380,00 złotych miesięcznie, płatne w terminie do dnia 10-go każdego miesiąca, do rąk D. S. jako przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda, z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z kwot;
- zasądził od M. M. (1) na rzecz D. S. kwotę 1,500,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2014r.

3. oddalił powództwo w pozostałej części;
4. nie obciążył pozwanego kosztami sądowymi;
5. wzajemnie zniósł koszty procesu między stronami;
6. nadał wyrokowi w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Przedstawicielka ustawowa D. S. ma 35 lat. Z wykształcenia jest geografem turystyki i hotelarstwa. Od dnia 01.10.2010 r. zatrudniona jest w (...) S.A. na stanowisku referenta ds. inwestycji. W okresie od lutego do kwietnia br. średnie miesięczne wynagrodzenie z tego tytułu wynosiło ok. 3.500 zł netto. Poza pensją D. S. nie ma innych dochodów.

W majątku posiada mieszkanie na zakup, którego zaciągnęła kredyt. D. S. nie mieszka w tym mieszkaniu. Nie wynajmuje go również.

D. S. razem ze swoim ojcem jest współwłaścicielką samochodu osobowego marki M. rocznik 2000.

Przedstawicielka ustawowa razem z dziećmi : córką M. M. 1. 3 oraz synem A. M. (2) 1. 1,7 mieszka w domu swoich rodziców. W domu tym zamieszkuje łącznie 6 osób. D. S. przekazuje rodzicom na utrzymanie swoje i dzieci łączną kwotę 1.500 zł miesięcznie. Rodzice przedstawicielki ustawowej są emerytami. Kiedy przedstawicielka ustawowa jest w pracy, dzieci pozostają pod opieką dziadków. Małoletni często zapadają na infekcje górnych dróg oddechowych. D. S. miesięczne usprawiedliwione potrzeby córki oszacowała na kwotę po ok. 1.000 zł, syna na kwotę po ok. 1.000-1.200 zł.

Przedstawicielka ustawowa aktualnie nie choruje i nie leczy się na nic specjalistycznie. Kiedy była w ciąży z synem A. zdiagnozowano u niej cukrzycę. W związku z chorobą zobowiązana była do utrzymywania ścisłej diety, na którą wydawała po ok. 400 zł miesięcznie. Dodatkowo zażywała insulinę. W tym okresie koszt zakupu leków stanowił kwotę po ok. 300 zł miesięcznie. W okresie ciąży D. S. pozostawała pod opieką lekarza diabetologa w Ł.. Jeden wyjazd do lekarza kosztował ok. 50 zł. Było ich ok. 6. Dodatkowo przedstawicielka ustawowa 4- krotnie wykonywała odpłatne badanie USG. Koszt jednego wynosił ok. 150 zł.

Pozwany M. M. (1) ma 34 lata. Z wykształcenia jest inżynierem informatykiem. Od 01.12.2010 r. zatrudniony jest w firmie (...) w charakterze Handlowca, gdzie zarabia ok. 1.750 zł brutto. Ponadto uzyskuje dochód z pracy dorywczej w zakresie naprawy komputerów. Z tego tytułu zarabia ok. 200-300 zł miesięcznie.

M. M. (1) nie posiada majątku oraz oszczędności. Jest zadłużony z tytułu 3 kart kredytowych oraz 4 kredytów zaciągniętych w Banku (...). Mieszka ze swoimi rodzicami w ich mieszkaniu. Nie partycypuje w kosztach utrzymania mieszkania.

Pozwany był żonaty. Z małżeństwa posiada dwójkę dzieci: syna M. lat 9 oraz córkę Z. lat 7. Na ich rzecz łoży alimenty w łącznej kwocie 850 zł miesięcznie. Kwoty te są egzekwowane przez komornika sądowego. Dodatkowo ciąży na nim obowiązek alimentacyjny wobec córki M. w wysokości po 400 zł miesięcznie.

M. M. (1) utrzymuje kontakt z dziećmi.

W czasie, gdy D. S. była w ciąży pozwany nie partycypował w kosztach jej utrzymania.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo jest zasadne w części.

Podstawę prawną żądania powoda A. M. (1) stanowi art. 133 § 1 kro, w myśl którego rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie samodzielnie się utrzymać chyba, że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

W niniejszej sprawie jest poza sporem, iż spełnione zostały wszystkie ww. przesłanki warunkujące konkretyzację w drodze orzeczenia sądowego obowiązku alimentacyjnego. Niewątpliwie bowiem powód jest małoletni i nie jest w stanie samodzielnie zapewnić sobie stosownych środków utrzymania. Nie posiada także majątku. Okoliczności tych nie kwestionował także pozwany uznając w części powództwo.

Do rozważenia pozostało, zatem ustalenie zakresu świadczeń alimentacyjnych obciążających M. M. (1). Przy ustalaniu zakresu obowiązku alimentacyjnego rodziców wobec dzieci należy wziąć pod uwagę, iż w drodze świadczenia alimentacyjnego zaspokojeniu podlegają nie wszystkie, a jedynie usprawiedliwione potrzeby dziecka.

Przy ocenie, które z potrzeb uprawnionego są usprawiedliwione trzeba uwzględnić z jednej strony zakres i rodzaj tych potrzeb, z drugiej zaś możliwości majątkowe i zarobkowe zobowiązanego (art. 135 kro).

Uwzględniając powyższe rozważania, jak również okoliczność, że małoletni jest zdrowym dzieckiem w związku z czym jego utrzymanie nic wymaga żadnych nadzwyczajnych nakładów, usprawiedliwione potrzeby powoda określono na kwotę po ok. 800 zł miesięcznie.

Skalkulowane jak wyżej potrzeby A. M. (1) adekwatne są do przeciętnego standardu życia jego rodziców.

Przy określaniu możliwości majątkowych i zarobkowych M. M. (1) Sąd miał na względzie, iż przez to pojęcie ustawowe rozumieć należy zgodnie z tezą IV Sądu Najwyższego w zakresie wykładni i praktyki sądowej w sprawach o alimenty (uchwała pełnego składu Izby Cywilnej i Administracyjnej z dnia 16.12.1987r. III CZP 91/86, OSNCP 1988, z. 4, poz.42) nie tylko faktycznie uzyskiwane dochody ale te, które strona może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności i pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych, zdolności umysłowych i kwalifikacji. Zdaniem Sądu pozwany dysponuje możliwościami zarobkowymi takiego rodzaju i w takim zakresie, które pozwalają mu w całości wywiązywać się z ustalonego obowiązku alimentacyjnego. Podkreślić trzeba, że pozwany jest młodym, zdrowym, dobrze wykształconym człowiekiem (inżynier informatyk), podejmującym prace dorywcze z zakresu naprawy komputerów. W związku z tym możliwości zarobkowe pozwanego określić należało na kwotę przekraczającą 2.700 zł netto miesięcznie.

Podkreślić również trzeba, że na wysokość alimentów nie mogą mieć wpływu zadłużenie bankowe obciążające pozwanego. Osoba bowiem, na której ciąży obowiązek alimentacyjny, musi się z tym liczyć przy podejmowaniu różnorodnych wydatków i ich wysokość planować stosownie do posiadanych możliwości z uwzględnieniem wspomnianego obowiązku alimentacyjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 1976 r. III CRN 236/76; LEX nr 7875).

Ustalone świadczenie alimentacyjne jest adekwatne do usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego. Leży również w granicach możliwości zarobkowych M. M. (1), który oprócz małoletniego powoda posiada na utrzymaniu trójkę dzieci, na rzecz których łoży alimenty w łącznej kwocie 1.250 zł.

Zauważyć należy, że pozwany stara się realizować ciężący na nim obowiązek alimentacyjny także poprzez osobiste starania o utrzymanie i wychowanie małoletniego.

Pozostałą część usprawiedliwionych potrzeb powoda pokrywać winna z własnych dochodów jego matka, która także obciążona jest obowiązkiem alimentacyjnym, i która uzyskuje stałe miesięczne dochody. Wskazać trzeba, że D. S. posiada znacznie wyższe możliwości zarobkowe niż pozwany. Przede wszystkim poza małoletnim powodem na utrzymaniu posiada jedynie córkę.

Podstawę prawną żądania zasądzenia świadczeń alimentacyjnych za okres od 23.09.2013 r. do 19.12.2014 r. stanowi art. 137 § 2 kro, w myśl którego niezaspokojone potrzeby uprawnionego z czasu przed wniesieniem powództwa o alimenty sąd uwzględnia zasądzając odpowiednią sumę pieniężną.

Zauważyć należy, że przepis ten ogranicza możliwość dochodzenia niespłaconych rat alimentacyjnych do wysokości niezaspokojonych potrzeb uprawnionego. Rozwiązanie to wynika z natury prawnej alimentów, których celem jest dostarczenie uprawnionemu środków utrzymania na bieżąco. Zatem uprawniony może domagać się zasądzenia zaległych świadczeń w takim zakresie, w jakim służyć one będą zaspokojeniu jego bieżących potrzeb. Zgodnie bowiem z zasadą pro praeterito nemu alitur obowiązek alimentacyjny wygasa w zakresie już zaspokojonych potrzeb uprawnionego. W tym kontekście trafna i nadal aktualna jest uchwała SN z dnia 28 września 1949 r. (Wa.C 389/49, OSN 1951, poz. 60; PiP 1951, z. 11, s. 794), według której żądanie dotyczące czasu minionego może mieć na względzie niezaspokojone potrzeby uprawnionego, wykonanie zobowiązań zaciągniętych przez niego dla zaspokojenia potrzeb, zaległości np. w opłatach za mieszkanie itd. Stanowisko to SN potwierdził także w bieżącym orzecznictwie. Jako przykład można przytoczyć orzeczenie z dnia 7 lipca 2000 r. (III CKN 1015/00, niepubl.), w którym SN stanął na stanowisku, że zaspokajanie „bieżących potrzeb” może nastąpić w teraźniejszości lub przyszłości, natomiast dochodzenie potrzeb przeszłych możliwe jest tylko w sytuacji, gdy uprawniony wykaże, iż określone jego potrzeby zostały niezaspokojone, względnie że zobowiązania zaciągnięte na pokrycie tych usprawiedliwionych potrzeb nie zostały zlikwidowane.

Zgodnie z powyższym orzecznictwem dochodzenie alimentów za okres poprzedzający wytoczenie powództwa dopuszczalne jest tylko w ograniczonym zakresie, bo tylko w wypadku gdy pozostały niezaspokojone potrzeby lub zobowiązania zaciągnięte przez uprawnionego względem osoby trzeciej na pokrycie kosztów wychowania i utrzymania.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić trzeba, że nie zostały spełnione przesłanki dla zasądzenia alimentów zaległych. Strona powodowa nie wykazała, że za ww. okres pozostały jakiegokolwiek niezaspokojone potrzeby małoletniego.

Wreszcie roszczenie D. S. związane z wydatkami na ciążę i poród wynika z art. 141 §1 kro, zgodnie z którym ojciec nie będący mężem matki obowiązany jest przyczynić się w rozmiarze odpowiadającym okolicznościom do pokrycia wydatków związanych z ciążą i porodem oraz kosztów trzymiesięcznego utrzymania matki w okresie porodu.

Sąd opierając się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak również kierując się zasadami doświadczenia życiowego, określił uzasadnione wydatki na ciążę i poród, obejmujące m in. koszt diety cukrzycowej, zakup leków, przeprowadzenie badań USG oraz koszy dojazdów do lekarza na kwotę 3000 zł. Pozwany został obciążony 1/2 tej kwoty. Zasądzenie na rzecz D. S. żądanej przez nią kwoty, oznaczałoby przerzucenie na pozwanego wydatków związanych z ciążą i porodem w większym zakresie niż wynika to z okoliczności sprawy.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punktach 1-3 wyroku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto zgodnie z art. 100 k.p.c.

W przedmiocie kosztów sądowych orzeczono w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.11.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 167, poz.1398 ze zm.)w zw. z art. 102 k.p.c., uwzględniając sytuację materialną pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 333§1 pkt 1 k.p.c. rozstrzygnięto o rygorze natychmiastowej wykonalności.

Apelacją zaskarżyły wyrok obie strony.

Apelacja powoda skarżyła wyrok w części oddalającej powództwo ponad kwotę 380 zł. miesięcznie na rzecz powoda, tj. w jego pkt. 1. Zarzuciła naruszenie:

1. przepisów postępowania cywilnego, art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie przez Sąd zupełnie dowolnej i jednostronnej oceny materiału dowodowego w szczególności w zakresie oceny sytuacji materialnej i możliwości majątkowych pozwanego;

2. przepisów prawa materialnego:

a. poprzez niezastosowanie w toku oceny i ustalania wartości świadczenia alimentacyjnego należnego małoletniemu od pozwanego art. 135 § 2 kro, zgodnie z którym wykonywanie obowiązku alimentacyjnego wobec małoletniego dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub o wychowanie, a w wypadku, gdy jeden z zobowiązanych swój obowiązek realizuje w całości lub w części poprzez dokładanie osobistych starań o jego wychowanie, świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego - w sytuacji gdy w niniejszej sprawie całość osobistych starań o wychowanie małoletniego A. M. (1) podejmowana jest przez matkę powoda D. S. oraz w sytuacji gdy świadczenie alimentacyjne na poprzednie dzieci pozwanego ustalone było na poziomie 400 zł. i w sytuacji gdy dzieci te w momencie ustalania świadczenia były w tym samym wieku, co powód;

b. poprzez ustalenie obowiązku alimentacyjnego w sposób sprzeczny z dyrektywami, jakie wynikają z w/w przepisu prawnego, a mianowicie przez uznanie, iż ustalone przez Sąd świadczenie alimentacyjne jest dostosowane do usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego powoda oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości pozwanego oraz matki powoda, co w konsekwencji, według matki powoda prowadzi do naruszenia zasady prawa do równej stopy życiowej rodziców i dzieci;

3. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż pozwany uczestniczy w wychowaniu małoletniego powoda przez utrzymywanie z nim kontaktu, co stanowi wypełnienie obowiązku alimentacyjnego także w naturze.

Wskazując na powyższe apelujący wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych według norm przepisanych za instancję odwoławczą.

Apelacja pozwanego skarżyła w/w wyrok w części, tj. w punkcie 1 ponad kwotę 300 złotych miesięcznie na rzecz małoletniego powoda;

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania mogącego mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c.

a. przez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego w odniesieniu do zeznań pozwanego, który zeznał, że dochody z jego prac dorywczych w zakresie naprawy komputerów wynoszą około 200-300 złotych miesięcznie, ponadto że jego zadłużenia bankowe powstały wskutek zaspokajania potrzeb rodziny podczas jego faktycznego zamieszkiwania z powódką i małoletnimi dziećmi w sytuacji, gdy pozwany otrzymując pensję w wysokości 1.300 złotych netto miesięcznie oraz dodatkowe w/w wynagrodzenie pozwala mu osiągnąć dochody na poziomie łącznie około 1.700-1.800 złotych miesięcznie, a także że zadłużenia bankowe pozwanego powstały wskutek jego zobowiązań alimentacyjnych i zaspokajania potrzeb rodziny jaką tworzył z powódką;

b. przez dokonanie oceny dowodów w sposób nieuszechny bowiem z pominięciem dowodu z wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 12 września 2013 roku wydanego w sprawie o sygnaturze II Ca 517/13, którym to wyrokiem ustalono obowiązek alimentacyjny małoletniej córki stron M. M. w sytuacji, gdy z uzasadnienia w/w wyroku wynika wprost, że możliwości zarobkowe pozwanego kształtują się na poziomie około 2.000 złotych przy dłożeniu przez niego należytych starań w sytuacji, gdy sytuacja życiowa pozwanego nie zmieniła się pod względem zawodowym, ani zdobytego wykształcenia, co mogłoby mu pozwolić na możliwości zarobkowe na poziomie 2.700 złotych netto miesięcznie;

2. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 135 § 1 krio polegająca na uznaniu, że możliwości zarobkowe pozwanego w rozumieniu tego przepisu określić należało na kwotę 2.700 złotych netto miesięcznie w

sytuacji, gdy zebrany w sprawie nie daje podstaw do przyjęcia, że możliwości zarobkowego pozwanego kształtują się na poziomie 2.700 złotych netto miesięcznie.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez obniżenie kwoty zasądzonych alimentów na rzecz małoletniego powoda z kwoty po 380 złotych miesięcznie do kwoty po 300 złotych miesięcznie oraz o wzajemne zniesienie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z apelacji powoda:

Apelacja nie jest uzasadniona.

Nie jest trafny zarzut w niej zawarty naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Lektura akt i treść motywów pisemnych zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zaświadczenie o wynagrodzeniu zobowiązanego do alimentacji oraz przesłuchania stron został oceniony właściwie, zgodnie z dyrektywami wskazanymi w powołanym przepisie. Ocena dowodów nie jest dowolna i uwzględnia zasady logiki i doświadczenia życiowego.

W konsekwencji nie może odnieść zamierzonego skutku zarzut obrazy zaskarżonym wyrokiem prawa materialnego, tj. art. 135 § 2 krio.

Twierdzenia skarżącego, że Sąd I instancji całkowicie pominął w ustaleniu wysokości świadczeń alimentacyjnych osobistych starań matki w wychowaniu i utrzymaniu małoletniego są gołosłowne. Poza sporem jest, że dziecko ma swoje miejsce zamieszkania przy matce. Jest niekwestyjnym także, że z tej przyczyny główny ciężar starań o wychowanie i utrzymanie małoletniego spoczywa na niej. Okoliczność ta jest istotna i nie została zdyskredytowana przez Sąd Rejonowy. Wzięta została pod uwagę przy ocenie zgłoszonego w pozwie roszczenia. Co prawda pozwany wykonuje kontakty z dzieckiem, ale siłą rzeczy jego obowiązek alimentacyjny realizuje się w formie pieniężnej.

Powyższe uwagi nie mogą jednak stanowić – w realiach rozpoznawanej sprawy – podstawy do ustalenia świadczeń alimentacyjnych w wysokości wyższej niż to ustalił Sąd I instancji.

Usprawiedliwione potrzeby dziecka zostały określone prawidłowo – zgodnie z dyrektywami wymienionymi w przepisie art. 135 krio.

Uwzględniając wiek dziecka oraz jego aktualny rozwój psychiczny i fizyczny trafnie Sąd Rejonowy usprawiedliwione jego potrzeby ustalił na kwotę po 800 złotych miesięcznie. Skalkulowane potrzeby uprawnionego korespondują z przeciętnym standardem życia jego rodziców.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie upoważniał do stwierdzenia, że świadczenie niezbędne do zaspokojenia bieżących kosztów utrzymania dziecka to kwota po około 1.000 złotych miesięcznie.

Brak jest również przekonujących argumentów przemawiających za innym rozłożeniem ciężaru alimentowania przez każdego z rodziców. Obok osobistych starań o utrzymanie i wychowanie dziecka istotne są także możliwości płatnicze każdego z rodziców.

Z prawidłowych ustaleń Sądu wynika, że matka dziecka uzyskuje wynagrodzenie za pracę w wysokości około 3.500 złotych netto miesięcznie. Dochody pozwanego są nieco niższe i kształtują się na poziomie nieco ponad 2.000 złotych netto miesięcznie. Twierdzenia zawarte w apelacji, iż możliwości zarobkowe zobowiązanego są wyższej wysokości nie zostały poparte żadnymi dochodami.

Zróznicowanie w możliwościach płatniczych obojga z rodziców musi być uwzględnione w wysokości alimentów należnych od pozwanego.

Należy także wziąć pod uwagę fakt, iż oprócz małoletniego na ojcu spoczywa także obowiązek alimentacyjny wobec pozostałych dzieci.

Jurydycznego znaczenia pozbawiony jest argument, że na pozostałe dzieci pozwany miał ustalone alimenty w kwotach po 400 i 450 złotych miesięcznie. Alimenty mają charakter świadczeń zindywidualizowanych w tym znaczeniu, że ich wysokość jest określana każdorazowo przez Sąd przy uwzględnieniu usprawiedliwionych potrzeb konkretnego dziecka. Nie istnieją żadne racje, które przemawiałyby za „mechanicznym” ustalaniem świadczeń alimentacyjnych.

Argumentów za podwyższeniem alimentów nie można upatrywać w rozstrzygnięciu o zabezpieczeniu powództwa. Postanowienie to miało walor tymczasowy i Sąd je wydając nie dysponował pełnym obrazem usprawiedliwionych potrzeb dziecka i możliwości płatniczych obojga rodziców.

Z tych więc przyczyn i na podstawie art. 385 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.

Z apelacji pozwanego:

Apelacja nie jest uzasadniona.

Zarzut, że zaskarżony wyrok został wydany z obrazą art. 233 § 1 k.p.c. jest całkowicie chybiony.

Autor apelacji w sposób błędny uzależnia wysokość świadczeń alimentacyjnych od jego zarobków.

Powołany wyżej przepis art. 135 krio warunkuje wysokość alimentów nie od zarobków faktycznie uzyskiwanych, lecz możliwości płatniczych zobowiązanego. Oznacza to, że możliwości zarobkowe nie są zawsze tożsame z dochodami uzyskiwanymi przez osoby zobowiązane do alimentacji.

Nie można przyjąć, że w realiach rozpoznawanej sprawy te możliwości zamykają się w kwocie około 1.600 złotych miesięcznie. Pozwany winien podjąć starania, ażeby jego dochody były znacząco wyższe tak, by sprostać obowiązkowi alimentacyjnemu nie tylko wobec małoletniego powoda, ale także wobec pozostałych dzieci. Co podniesiono wyżej możliwości te wynoszą ponad 2.000 złotych miesięcznie.

Zgodzić się należało z Sądem, że zadłużenie pozwanego nie powinno – w realiach rozpoznawanej sprawy – wpływać na wysokość należnych powodowi alimentów. Argumentację wyrażoną w motywach pisemnych zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w całości akceptuje.

Przeszkód w utrzymaniu zaskarżonego wyroku skazany nie może upatrywać w ustaleniach poczynionych w sprawie II Ca 517/13. Sąd Okręgowy w tej sprawie wyraźnie ustalił, że dochody zobowiązanego są nie niższe niż 2.000 złotych miesięcznie.

Brak jest podstaw do przyjęcia, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem przepisu art. 135 § 1 krio. Określenie możliwości płatniczych pozwanego, tj. na poziomie ponad 2.000 złotych poczynione jest prawidłowo i nie może być skutecznie kwestionowane.

Mając to na uwadze należało wniesioną apelację jako nieuzasadnioną oddalić (art. 385 k.p.c.).

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. stosując zasadę w nim wyrażoną – uwarunkowaną wynikiem procesu - wzajemnego ich zniesienia.

JG/AOw

SSO Jarosław Gołębiowski

SSO Dariusz Mizera SSO Beata Grochulska

Na oryginale właściwe podpisy